

[Finansministeren.]

under hr. Per Hækkerups tale, men nu havde man jo det 12 punkts program, som dog var noget, selv om det ikke var så konkret, at der kunne formes en lovgivning på grundlag af det.

Derfor vil jeg sige efter det, jeg har hørt i dag — og vi er vel halvvejs gående nu — at der eksisterer ikke noget realistisk alternativ til regeringens politik, at det er historien om Kejsersens nye Klæder om igen: de har ingenting på.

Og lad mig så igen sige tak for tilslutningen til tillægsbevillingslovsforslaget og håbe, at den forventning, tavsheden omkring dette lovforslag har givet mig, ikke bliver skuffet, således at vi kan vedtage det i enighed.

Per Hækkerup: Jeg skal da gerne efterkomme finansministerens ønske om at give udtryk for, at vi vil stemme for tillægsbevillingslovsforslaget her ved tredje behandling; så kan ministeren jo i hvert fald være rolig så længe.

Dernæst vil jeg kun gøre én bemærkning til hr. Poul Dam, som nu igen blev røst — det er jo sket tidligere — af finansministeren, og som jeg forstår endda kunne supplere den finansministerielle ros med den statsministerielle; jeg må sige, at hr. Poul Dam ligesom stiger lidt i graderne derigenom, og jeg ønsker ham og hans parti til lykke med den uventede tilslutning, de får fra den højre side i salen og den sådan lidt mere blakkede del af forsamlingen i henseende til politisk placering.

Til udenrigsministeren vil jeg gerne gøre én bemærkning. Jeg spurgte udenrigsministeren i spørgsmålet om Grækenland: hvad gør vi herefter? Har regeringen gjort sig tanker om, hvilke skridt vi kan og skal tage for at følge Grækenlandssagen op? Jeg mener ikke, jeg fik svar på dette spørgsmål.

Dernæst vil jeg takke for, at det elendige 12 punkts program — som altså hverken indeholder det ene eller det andet, og som vi nu har hørt én, to, tre ministre bruge det

meste af en times tid, vel næsten halvanden time på, at give en minutløs gennemgang, samtidig med at de forklarede, at det overhovedet ikke var noget værd, og at der såmænd ingen grund var til at tage det særlig alvorligt — jeg vil alligevel takke for, at ministrene har gjort sig den ulejlighed at benytte den langstrakte pause, langstrakt, fordi den jo dels omfattede frokostpausen, dels spørgetiden, til virkelig ved deres embedsmænd — og det må jeg forstå er sket — at gå dette program igennem.

Jeg må desværre sige, at taletiden her er så kort, at jeg ikke får tid til at gå ind på alle de spørgsmål, der er rejst; jeg har derfor den aftale med min gruppeformand; at det, jeg ikke når, vil gruppeformanden svare på i diskussionen, således at man ikke skal tro, at vi ikke gerne vil svare de højtærede ministre.

Statsministeren havde, inden statsministeren gik over til at beskæftige sig med de økonomiske spørgsmål, en bemærkning til hr. Poul Dam vedrørende spørgsmålet om at grave sig ned i skyttegrave, og dér må jeg sige, at den diskussion, statsministeren indlod sig med hr. Poul Dam i vedrørende Karl Marx og fortolkningen af Karl Marx og begrebet socialisme, den har jeg såmænd hørt allerede dengang, jeg gik i gymnasiet. Sådan omtrent det niveau lå den på. Jeg synes ikke, den berigede vore forhandlinger.

Må jeg så sige både til statsministeren og til økonomiministeren og til finansministeren, at når de ligesom nogle af ordførerne talte om, at jeg havde været negativ og ikke haft øje for det gode, som denne regering har skabt, må jeg gøre opmærksom på for det første, at mine bemærkninger sigtede til den økonomiske politik, for det andet at jeg kan være enig med økonomiministeren i, at det, der er sket med hensyn til produktion, beskæftigelse, eksport osv., er en fortsættelse af den linje, vi kendte forud. Jeg fandt ikke, det var nødvendigt at understrege det. Det, jeg holdt mig til, var det, der var det afgørende: at denne regering fortalte os, at nu skulle den rette landets økonomi op. For